

РЕШЕНИЕ

№ 158

гр. Бургас, 22.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: Галя В. Белева

Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Мариана Г. Карастанчева Въззивно
гражданско дело № 20212100500771 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК и е образувано по повод на въззивната жалба на И.Ю.Х. от с. ***,общ.*** -ответник по гр.д. № 17 /2020 год. по описа на Карнобатския районен съд против решение № 260057/11.12.2020 год.,с което е осъден въззивникът да заплати на ищеца ЗАД“Булстрат Виена Иншурънс груп“АД сумата от 5000 лв.,представляваща частичен иск от общо платеното от ищеца застрахователно обезщетение от 14300,53 лв.,изплатено по четири щети за нанесени материални вреди от ПТП,предизвикано от ответника ,състояло се на 29.08.2017 г. в кв. Свети Влас,на ул.“Раковина“,до х-л“Родина“,ведно със законната лихва ,считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане ,като също е осъден и да плати на ищеца сумата от 820 лв. – разноски по делото

Въззивникът изразява недоволство от решението , като счита същото за незаконосъобразно ,неправилно и необосновано,постановено при допуснати процесуални нарушения..

Сочи се на първо място ,че по делото са допуснати от съда съществени процесуални нарушения,които са нарушили правото му на защита и са попречили на законосъобразното развитие на производството :На първо място

„доколкото съм момента на образуване на производството постоянният му адрес е бил в гр. Свети Влас,нарушено е правилото за местната подсъдност ,тъй като делото не е подсъдно на РС-Карнобат.Освен това – въззивникът твърди ,че е бил нередовно призван за първото съдебно заседание ,проведено на 27.07.2020 г.Счита се ,е ищецът не е изпълнил в срок указанията на съда за представяне на въпросник с въпросите ,на които желае да дадат отговор посочените от него свидетели ,а и такъв въпросник не му е бил връчен и не му била дадена възможност да постави въпроси към тези свидетели ,поради което се счита ,че трябва да бъдат заличени /с изключ.на св.Н.С./.Нарушени са процесуалните правила с недопускане на доказателственото му искане за допускане до разпит на свидетели .

Оспорват се и изводите на съда ,като се счита ,че не кореспондират с доказателствата по делото .Оспорва се приетото ,че е нарушил чл. 123 ал. 1 т.3 б. В ЗДвП и че е напуснал мястото на ПТП и не е сигнализирил органите на пътната полиция.Счита се за неправилно възприемането от съда на констатациите на влязлото в сила наказателно постановление ,в което са посочени нарушения на ЗДвП.Не е дадена възможност на ответника да ангажира доказателства във връзка с твърденията по делото .Счита се ,че предявеният иск е недоказан по основание и размер.

Моли се за отмяна на решението и постановяване на друго ,с кето да бъдат отхвърлени исковите претенции.Правят се доказателствени искания за събиране на гласни доказателства –разпит на двама свидетели .Моли се да бъде задължен ответникът да уточни какви факти и обстоятелства ще установи с показанията на всеки от неговите свидетели ,да му бъде връчен въпросник с въпросите към свидетелите ,като му се предостави възможност също да зададе въпроси и да бъдат допуснати сочените от ищеца свидетели .

Въззивната жалба е допустима,подадена от процесуално легитимирано лице против подлежащ на обжалване акт .

Въззимаемият ищец по делото в писмения си отговор по чл. 263 от ГПК оспорва въззивната жалба и счита ,че при постановяване на атакуваното решение не са допуснати визираните нарушения.Подробно се анализират доказателствата във връзка с редовното призоваване и уведомяване на ответника за делото и съдебни заседание ,въпреки което не се е явил на нито

едно открито съдебно засаждане, поради което се оспорват твърденията му за процесуални нарушения.

Моли се за потвърждаване на решението . Не се сочат нови доказателства и обстоятелства по делото .

След преценка на събраните по делото доказателства и като обсъди съображенията на страните ,Бургаският окръжен съд прие за установено следното :

Предявени са били искове с правно основание чл. 500 ал. 1 т. 3 вр.чл. 433 т.1 вр.чл. 432 ал. 1 от КЗ ,вр.чл. 45 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ, застрахователят има право да получи от виновния водач платеното от застрахователя обезщетение заедно с платените лихви и разноски, когато виновният водач е напуснал мястото на настъпването на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон, освен в случаите, когато е наложително да му бъде оказана медицинска помощ или по друга неотложна причина, като в този случай тежестта на доказване носи виновният водач.

Въззивният съд намира, че в настоящия случай от събраните доказателства по делото се установява наличието на всички елементи от пораждащия регресното право на ищеца фактически състав. От писмените доказателства, събрани в хода на делото, се доказва съществуването на застрахователно правоотношение по застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите "между ищцовото застрахователно дружество и „Инвест -2МР“ООД-като собственик на МПС“Мерцедес Е 350“ с рег. № А 5646 МВ/сключена с полица № ВГ/03/1170006033019, със срок на валидност 21.02.2017 г до 20.02.2018 г. / , а и това обстоятелство е безспорно между страните. Ищецът в изпълнение на задължението си по застрахователния договор, е заплатил на увредените лица обезщетение за причинените от възникналото на 29.08.2017 г. в кв. Свети Влас ,на ул.“Раковина „до х-л“Родина „ ПТП вреди на четири броя МПС-та-МПС „Мерцедес Е клас“ с рег. № РВ 89 60 РК;МПС „Опел Инсигния“,с рег. № СМ0117АХ;МПС“Мерцедес S 220“ с рег. № РВ 2882 КР и МПС“Тойота Авенсис „ с рег. № РК 5874 ВМ .

Съставени са били четири броя протоколи за ПТП от пол. Служители при РУ-Несебър. За причинените щети по автомобилите ищецът като застраховател е платил на собствениците на автомобилите обезщетения в общ размер от 14 300,53 лв., като с исковата молба е предявен частичен иск за сумата от 5000 лв. – от общия размер от 14 300,53 лв. ,представляващо платено обезщетение за причинените от ответника вреди в резултат на предизвиканото от него ПТП .

За уважаване на предявения иск с правна квалификация чл. 500, ал. 1, т. 3 от КЗ, следва да са се проявили в обективната действителност следните материалноправни предпоставки (юридически факти), а именно: наличие на валидно застрахователно правоотношение по отношение на пострадалия автомобил ; настъпване на покрит застрахователен риск – твърдяното ПТП, което е настъпило между посочените МПС-та; претърпени от пострадалото лице имуществени вреди; пряка и непосредствена причинна връзка между настъпилия застрахователен риск и претърпените вреди; изплащане от застрахователя- ищец в полза на застрахованото лице на застрахователно обезщетение за причинените вреди; пряка и непосредствена причинна връзка между действията на ответника и реализираното застрахователно събитие; ответникът да е отказал да се подложи, или виновно се е отклонил от проверка за алкохол, наркотици и други упойващи вещества или да е напуснал местопроизшествието .В доказателствена тежест на ищеца при условията на пълно и главно доказване съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК е установяване на посочените обстоятелства.

От представените по делото писмени и гласни доказателства – четири протокола за ПТП от 29.08.2017г. ,издадени от ОДМВР ,РПУ-Несебър ;акт за установяване на административно нарушение и наказателно постановление № 17-0304-003360 от 01.09.2017 г. на Началник на РУ МВР-Несебър за посочените в АУАН нарушения ,както и от показанията на полицейския служител –свид. Н.С.,изпратен на местопроизшествието ,включително и кореспондиращите с неговите показания на свид. Г.М. ,А.К. и В.М. , се е установило ,че на 29.08.2017 г.. ,около 2,15 часа ,в кв.Свети Влас ответникът като управляващ л.а. „Мерцедес Е 350“,с рег. № А 56 46 МВ ,по ул.“Раковина „,в члизост до хотел „Родина“,движейки се с несъобразена скорост се е ударил в паркираните на улицата леки автомобили „Мерцедес Е клас“ с рег. № РВ 89 60 РК;МПС „Опел Инсигния“,с рег. № СМ0117АХ;МПС“Мерцедес

S 220“ с рег. № РВ 2882 КР и МПС“Тойота Авенсис „ с рег. № РК 5874, в резултат на което са увредени и четирите автомобила. След ПТП-то водачът на автомобила – ответникът И.Х. не подал сигнал на тел. 112, не изчакал идването на полицейски служител, на собствениците на автомобилите за съставянето на протоколи за ПТП, а напуснал местопроизшествието. Чак по-късно се е явил в полицейското управление, като са били съставени 4 бр. протоколи за ПТП, подписани и неоспорени от ответника.

За ПТП-то бил подаден сигнал до РУ –Несебър и на място бил изпратен полицейският служител –свид.Н.С., който установил, че на четирите паркирани на местопроизшествието автомобили са били нанесени вреди, а виновният водач за ПТП-то го е напуснал, без да изчака идването на собствениците на автомобилите и на полицията. Свид. С. обяснява, че след съприкосновението си с първия паркиран автомобил, последният се е задвижил, ударил е следващия паркиран автомобил и така последователно са нанесени вреди и на четирите автомобила /получил се е ефектът на „доминото“./

В съответствие с установените по вид и степен щети, застрахователното дружество е изплатило на собствениците на увредените МПС –та застрахователно обезщетение в размер на сочената сума от общо 14 300,53 лв. Затова с настоящата претенция се иска осъждане на ответника дължимата сума, представляваща изплатено застрахователно обезщетение, ведно с лихва за забава /като претенцията е предявена при условията на частичност /.

При тази фактическа обстановка районният съд е приел исковете за основателни и доказани и ги е уважил изцяло. Решението е правилно.

Твърдението на въззивника, че не е доказано по делото причиняването на вредите да е виновно и ответникът да е напуснал мястото на ПТП, преди идване органите за контрол на движение по пътищата, настоящият състав намира също за неоснователно.

По отношение на субективният елемент от състава на гражданския деликт - вината, съгласно чл. 45, ал. 2 ЗЗД същата се презюмира, като в тежест на ответната страна е да проведе обратно доказване, като ангажира съответни

доказателства за липсата ѝ, каквито не са представени. В случая в протоколите за ПТП и акта за установяване на административно нарушение, подписани и съставени от присъстващия на място полицейски служител /свид. С./ се сочи, че ответникът не е останал на място до пристигането на контролните органи. В акта за адм. нарушение и издаденото въз основа на него наказателно постановление от 01.09.2017 г./което не е било обжалвано и е влязло в сила / е прието, че ответникът се е движил с автомобила с несъобразена скорост –съобразно условията, релефа, видимостта, инт. на движението/свид. Са посочили, че през мощта на произшествието е валил силен дъжд, имало е силни гръмотевици и явно видимостта е била слаба/, поради което е блъснал паркирания лек автомобил и нанася щети и по други три автомобила, с което е нарушил виновно чл. 20 ал. 2 от ЗДвП, създавайки опасност за участниците в движението, без да се съобразява с тях, нарушени са и разпоредбите на чл. 123 ал. 1 т. 3 от ЗДвП-водачът напуска местопроизшествието, не уведомява службата за контрол и не изпълнява указанията ѝ, за които нарушения му са наложени и административни наказания. Протоколът за ПТП представлява официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК и има материална доказателствена сила, за опровергаването на която не се представиха доказателства от страна на въззивника, поради което същият обвързва съда относно факт за напускането на местопроизшествието от страна на въззивника, доколкото този факт е настъпил в присъствието на автоконтрольора, съставил протокола за ПТП и акта за адм. нарушение /вж. в този смисъл и показанията на свид. С., който заяви, че при посещението на местопроизшествието не е заварил ответника, последният по-късно се е явил в РУ-Несебър и подписал протоколите за ПТП без възражения/.

В трайната практика на ВКС, се приема, че протоколът за ПТП, съставен от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения, съставлява официален документ по смисъла на чл. 179 ГПК, който се ползва не само с обвързваща съда формална доказателствена сила относно авторството на материализираното в него изявление на съставителя, но и с материална доказателствена сила относно самото удостоверение волеизявление - решение № 85/ 28.05.2009 г. по т. д. № 768/ 2008 г. на ВКС, II ТО, решение № 24/ 10.03.2011 г. по т. д. № 444/2010 г. съставът на ВКС, I ТО, решение № 73/ 22.06.2012 г. по т. д. № 423/ 2011 г. на ВКС, I ТО; решение № 98/ 25.06.2012 г.

по т. дело № 750/ 2011 г. на ВКС, II ТО; решение № 24/10.03.2011 г. по т. д. № 444/2010 г. на ВКС, I ТО, решение № 85/28.05.2009 г. по т. д. № 768/2008 г. на ВКС, II ТО, решение № 73/22.06.2012 г. по т. д. № 423/2011 г. на ВКС, I ТО, решение № 98/25.06.2012 г. по т. д. № 750/2011 г. на ВКС, II ТО и решение № 15/25.07.2014 г. по т. д. № 1506/2013 г. на ВКС, I ТО.

Въпреки оспорванията на костатациите в протоколите за ПТП, въззивникът не е представил никакви доказателства, опровергаващи тези констатации, въз основа на които е издаден и АУАН, както и наказателното постановление. Тук следва да се отбележи, че в съобразителната част на т.15 от Тълкувателно решение № 6/ 06.11.2013г. по тълк.д. № 6/2012г. на ОСГТК на ВКС е посочено, че задължителни по см. на [чл.300 ГПК](#) за гражданския съд, относно това дали и кой е извършил деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, са само тези актове на наказателния съд, с които по надлежен ред едно лице е признато за виновно в извършване на престъпно деяние – с присъда, решение по [чл.78а НК](#) или споразумение в наказателния процес. Доколкото наказателното постановление или актът за неговата отмяна по нахд имат за предмет деяние, което не е престъпление, а административно нарушение, те не обвързват, съгласно [чл.300 ГПК](#), гражданския съд относно вината на дееца и противоправността на деянието. Въпреки това, **издаденото наказателно постановление въз основа на АУАН и въз основа на съставените протоколи за ПТП е индигия за извършени административни нарушения, което правилно е било преценено от първоинстанционния съд.** Тук следва да се подчертае, че в повечето случаи ПТП се посещава от длъжностното лице след настъпването му и в този смисъл, то възприема последиците от него, а не самото ПТП. Това обаче съвсем не означава, че при посещението си длъжностното лице не може да възприеме начина, по който е настъпило произшествието. Това се гарантира от разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. "г" и "д" ЗДвП, съгласно която участниците в пътно-транспортно произшествие са длъжни да запазят обстановката такава, каквато е била след настъпването на ПТП. Тази разпоредба има за цел да подпомогне длъжностните лица при изследване на мястото на произшествието и механизма на ПТП.

Също така, в производството пред съда, въззиваемият е имал процесуална възможност за оспорване на протоколите за ПТП по реда на чл. 193 от ГПК и при спазване на точно определена

процедура, но производство по оспорване на официален документ не е иницирано.

Едно от деленията на документите е на верни и неверни. Верни и неверни са единствено свидетелстващите документи, към които се причислява и протоколът, издаван при ПТП. Верността и неверността се проверяват в гражданския процес по два начина – с установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 4 ГПК или с оспорване, направено по реда на чл. 193 ГПК, като проведе пълно обратно доказване, с оглед обвързващата материална доказателствена сила на документа. Горното не е сторено от ответника в първоинстанционното производство, поради което неоснователни и необосновани се явяват наведените от въззиваемия аргументи в тази насока. Единствено изразеното от ответника общо оспорване на всички твърдения в исковата молба, както и твърденията, че не бил напуснал мястото на ПТП, без да са представени каквито и да било доказателства в подкрепа на това оспорване, не разколебава извода на съда за виновно поведение на ответника относно причиняването на ПТП и напускане на местопроизшествието.

Следва да се отбележи, че по настоящото дело не са представени никакви доказателства, които да опровергават констатациите на компетентните контролни органи, отразени в протокола за ПТП.

Както бе изложено, по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК, протоколът за ПТП е официален документ и съставлява доказателство за изявленията пред органа на МВР и за извършените от него и пред него действия и по-конкретно за съществуването на фактите с правно значение, че на посочените дата, час и място е настъпило ПТП, местоположението на превозните средства на пътното платно, следи от произшествието, видими вреди вследствие настъпилото ПТП (пострадали лица и материални щети) и напускането на мястото на произшествието, без да се изчака тест за алкохол и изясняване на самото произшествие.

Като част от процедурата по ангажиране административнонаказателната отговорност на виновно причинилия ПТП водач на МПС, съществуването на отразените в протокола факти може да бъде оспорено чрез възражения пред административно наказващия орган /чл. 44 от ЗАНН/, което в случая не е сторено от водача, по чиято вина е възникнало произшествието.

Протоколът за ПТП е изготвен въз основа на цялостно и достоверно

възприета от длъжностното лице фактическа обстановка, след оглед на местопроизшествието, на щетите, на разположението на автомобилите при инцидента и след изслушване на участниците, поради което следва да се кредитира. Представеният протоколът за ПТП има материална доказателствена сила по отношение на отразеното обстоятелство, че участникът не е останал на място до пристигане на контролните органи .

В този смисъл, съдът намира за безспорно и доказано по несъмнен начин, че именно ответникът(въззивник / е станал причина за възникналото ПТП на 29.08.2017 г. г., нарушавайки правилата за движение по пътищата и виновно напуснал мястото на ПТП , което води до извод за основателност на регресния иск. Вследствие процесното ПТП са настъпили имуществени вреди, изразяващи се в нанесените щети на описаните по-горе четири автомобила . Що се касае до размера на претърпените щети ,видно то приложените към щетите фактури,описи и др.документи ,сумите за ремонт на пострадалия автомобил“Мерцедес Е класа“ с рег. № РВ 89 60 РК е платена директно на оторезиран сервиз, сумата за обезщетение на вредите на МПС“Опел Инсигния „ ,собственост на А.К. е уредена с другото застрахователно дружество ,по застраховка „Каско „;обезщетението на „Мерцедес ес220 „ е в размер на 5589,25 лв. – на каквато остатъчна стойност е оценен автомобила след преценка ,че сумата за ремонта ще надхвърли действителната му пазарна стойност ;на четвъртия автомобил е било изплатено застрахователно обезщетение съобразно описа на застрахователната претенция .

При всичко изложено настоящият съдебен състав счита атакуваното решение за правилно ,поради което следва да бъде потвърдено изцяло.

Във въззивната жалба /която е бланкетна/ се правят възржения за процесуални нарушения при постановяване на решението,които са неоснователни .На първо място по повод оплакванията за местна неподсъдност на делото и за нередовно призоваване за първото по делото съдебно заседание ,въззивният съд в определението си от 19.05.2021 г. е посочил,че независимо кой е постоянният адрес на ответника ,препис от исковата молба и указание за подаване на писмен отговор по чл. 131 ГПК ,заедно с последиците от неподаването ,включително и посочване на всички доказателства и искания по доказателствата ,са връчени на ответника лично

на 06.03.2020 г ,като му е даден едномесечен срок за отговор .В този срок ответникът не е подал писмен отговор по чл. 131 от ГПК ,нито е направил доказателствени искония.Писмено становище по делото ,с направено възражение за местна подсъдност и искане за допускане на гласни доказателства ,както и искане за възможност да постави въпроси към свидетелите на ищеца ,е подадено едва на 24.07.2020 г.,много след изтичане на преклузивния срок по чл. 131 от ГПК ,поради което правилно районният съд е оставил без уважение възражението за местна подсъдност и е отхвърлил искането за водене на двама свидетели /при това ответникът не е посочил какви обстоятелства ще установяват тези свидетели ,както не е направил и във въззивната жалба ,въпреки обвиненията му към противната страна ,че не била представила предварително въпросите ,на които ще отговарят нейните свидетели /.Що се касае до въпросните листи с въпроси към посочените от ищеца свидетели ,които са били разпитани по делегация,следва да се посочи ,че въпросните листи са били представени на съда в срок .Видно от приложените протоколи от разпита на свидетелите по делегация и списъци със съобщения по образуваните дела за разпит по делегация ,ответникът-въззивник е бил редовно уведомен за съдебните заседания за провеждане на разпитите по делегация,при което е имал възможност да постави допълнителни въпроси към свидетелите .Затова и искането му за преразпит на тези свидетели и даване на възможност да им зададе допълнителни въпроси е неоснователно ,още по-малко е основателно искането за заличаването им от списъка на лицата .

С оглед на горното и при този резултат в полза на въззиваемото дружество следва да бъдат присъдени направените пред настоящата инстанция разноси на осн.чл. 78 ал. 3 ГПК ,които възлизат на сумата от 520 лв. – платено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство на въззиваемия за въззивния съд.Затова и Бургаският окръжен съд .

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260057/11.12.2020 г. постановено по гр.д. № 17/2020 г. по описа на Карнобатския районен съд .

ОСЪЖДА И.Ю.Х. ,ЕГН *****,с адрес – гр.*** ,общ.*** ,ул. *** №

№* ет.* ап.* ,с адрес за връчване на книжата-с. *** ,общ.*** ,да заплати на ЗАД“Булстрад Виена Иншурънс груп“АД ,ЕИК000694286,със седалище и адрес на управление –гр.София ,пл.“Позитано“ № 5 ,представявано от Недялко Чандъров и Ива Груев –членове на УС ,сумата 520/петстотин и двадесет /лева-разноски по делото ,направени пред въззивната инстанция .

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване на оснчл. 280 ал.3 т.1 ГПК

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____